

De verdwenen minnaar

Colofon

ISBN: 978 94 6365 893 5

1e druk 2026

© 2026, Harry Turksma

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De verdwenen minnaar

Harry Turksma

I

Eigenlijk kwam het erop neer dat Richard Donkers bij Lina Holzberg was ingetrokken. Zijn eigen huis diende nog slechts als kantoor. En nu lag hij met griep op bed en moest Lina het vuile werk opknappen. Sinds zij, na lang tegenstribbelen van Donkers, een fraaie, goudglanzende plaque op de voordeur had laten aanbrengen en een website had opgetuigd, was er aan werk geen gebrek. Het chique naambord bevatte de volgende tekst: Donkers & Holzberg. Privédetectives. Consult en advies alleen op afspraak.

Een dag voordat Donkers met koorts tussen de lakens kroop – hij voelde zich al knap beroerd – hadden hij en Lina een onderhoud met mevrouw Courbois. In theorie leek het een simpel klusje, het nagaan van de gangen van haar echtgenoot, die ze van overspel verdacht.

Mevrouw Courbois, meisjesnaam Anke Sterk, was een voluptueuze, goed geconserveerde vijftiger, erfgenaam van een medicijnfabrikant en schatrijk. Helaas was ze oerlelijk, waardoor ze pas op latere leeftijd iemand het huwelijksbootje wist in te trekken. Lina, die mensen altijd met dieren vergeleek, noemde haar het nijlpaard. Met een beetje fantasie had mevrouw Courbois daar wel iets van weg: plomp, korte beentjes, een breed hoofd met uitpuilende ogen, wijde neusgaten en opvallend kleine flapoortjes. Maar het moet gezegd: ze leek een lief, alleraardigst mens.

Het was een paar dagen voor Kerstmis. Donkers wilde eigenlijk geen nieuwe opdrachten aannemen. Hij vond dat hij en Lina wel twee weken wintervakantie verdienden. Ze hadden een drukke tijd achter de rug. Veel kleine, meest niet al te moeilijke klusjes, die toch veel tijd en papierwerk vergden. Daar was na gedurig aandringen van Lina z'n verhuizing naar de Noordergracht bij gekomen. Voor een overgeorganiseerde pietlut als de voormalige politie-inspecteur was dat een inspannende bedoening geweest. Maar ondanks z'n twijfel besefte Donkers dat samenwonen de beste keus was. Ze waren sinds de zomer toch al dagelijks bij elkaar en altijd bij Lina op de Noordergracht. Lina zat er als weduwe van minister Brouwer warmpjes bij. Haar woning was riant en veel groter en luxer dan Donkers' arbeidershuisje. Het grachtenpand telde naast de woonkamer nog vijf andere vertrekken, dus ruimte zat.

Bovendien was hun verhouding zodanig dat Lina, behalve als het over werk ging, in alles haar zin kreeg. Les extrêmes se touchent.

Donkers was compulsief, nauwgezet en risicomijdend. Hij ging pas tot handelen over als hij zeker was van wel-slagen. Daarom leek hij soms erg passief. Lina was impulsief, slordig en een durfal. Haar spontane en dynamische natuur maakte dat ze snel, soms té snel, tot actie overging. Hun enige overeenkomst was dat ze beiden intelligent waren en stapelverliefd op de ander. Daarbij kwam dat ze allebei in een fase van hun bestaan zaten die een rigoureuze verandering van levensstijl mogelijk maakte. Donkers was lang genoeg gescheiden van zijn vrouw

om een nieuwe verhouding aan te durven. En Lina had lang genoeg het saaie leventje van een ministersvrouw geleid om nu op te bloeien als avontuurlijke assistente van Donkers. Ze was zagezegd in opleiding als privédetective. In eerste instantie zag de eigengereide Donkers weinig in een compagnonschap, maar Lina leerde snel en nam hem werk uit handen. En aan het adagium werk en privé gescheiden houden, hadden ze beiden lak.

Zoals velen voor haar deed mevrouw Courbois met enige gène haar verhaal. Weinig gelukkig in de liefde was ze pas getrouwd op haar negenveertigste. Haar echtgenoot was een charmante vertegenwoordiger van een Italiaanse firma die onderdelen voor landbouwmachines exporteerde. Zijn rayon besloeg de noordelijke provincies Friesland, Groningen, Drenthe en de kop van Overijssel. Het eerste jaar van hun huwelijk was hij veel op reis, maar kwam elke avond voor het eten weer thuis. Dat patroon veranderde sinds een maand of drie. Nu ging hij pas 's middags de deur uit en keerde 's avonds laat weer terug. Soms bleef hij zelfs één of meerdere dagen overnachten. Doorgaans belde hij dan even op om te zeggen dat hij niet thuiskwam. Meestal was dit omdat hij de volgende ochtend vroeg ergens vlak in de buurt moest zijn, of omdat hij een klant in z'n hotel moest ontvangen en het niet de moeite waard vond om heen en weer te rijden.

De aanleiding waarom mevrouw Courbois argwaan ging koesteren was tweërlei. De eerste was dat haar man nauwelijks nog post ontving van zijn werkgever

Benetti, Azienda di Macchine Agricole. Ten tweede sprak hij de laatste tijd slechts spaarzaam en in vage bewoordingen over zijn bezigheden. Mevrouw Courbois kon niets anders bedenken dan dat hij z'n werk verwaarloosde omdat hij ergens een liefde had zitten. Het arme mens had tranen in de ogen toen ze haar zorgen deelde met Lina en Donkers. De laatste had weinig trek in dit klusje, dat hij beneden zijn niveau achtte.

'Heeft u niet een vertrouweling, kan een vriend of familielid niet eens subtiel z'n licht opsteken bij uw echtgenoot?' probeerde hij de boot af te houden.

Maar dit bleek niet het geval. Onder het mom van druk, druk, druk vroeg hij mevrouw Courbois één à twee dagen bedenktijd. Hij zou z'n agenda raadplegen en inschatten of hij haar opdracht kon aannemen.

Zodra mevrouw Courbois de deur uit was, bespraken ze het geval. Donkers was al de hele dag in een pesthumeur, omdat hij zich niet goed voelde. Zo groot en sterk als hij was, veranderde een naderend griepje hem in een mentaal wrak.

'Nou ja, als mijn vrouw er zo uitzag, zocht ik m'n gerief misschien ook wel buiten de deur,' merkte hij cynisch op.

'Zo, aardige vent ben jij Richard. Dus als ik oud en lelijk ben zoek je een ander liefde?'

'Wel als je daarbij net zo chagrijnig kijkt als nu lieverd.'

'Wat kan jij toch een ontzettende eikel zijn Richard.'

Als je ziek bent, waarom hoepel je dan niet op naar bed?’

‘Nounou, laten we eerst Courbois nog afwerken, dan zie ik morgen wel hoe beroerd ik me voel.’

‘Ik leef met je mee en alvast bedankt voor de besmetting.’

‘Zet in godsnaam een fles wijn op tafel, voordat we elkaar de hersens inslaan Lina.’

‘Je weet de weg en neem ook gelijk even twee glazen mee.’

Donkers stond zuchtend op en kwam terug met een fles witte bourgogne en één glas. Dat schonk hij vol en proostte pesterig richting Lina.

‘Richard Donkers, als jij niet onmiddellijk nog een glas haalt, schop ik jou de deur uit. Dan ga je maar terug naar dat stinkhol van jou. Dit is nog altijd mijn huis.’

Donkers stond weer zuchtend op, zette grijnzend een glas voor haar neer en schonk het vol. ‘En toch hou ik van je Lientje.’

‘Lina is de naam en toe, kom eens gezellig naast me op de bank. Wat moeten we nu met mevrouw Courbois haar liefdesperikelen? Ze lijkt verdorie wel een aangekleed nijlpaard!’

Ze besloten de opdracht aan te nemen. Donkers lag met veertig graden koorts op bed, dus zou Lina voor het eerst sinds hun samenwerking de zaak in haar eentje behandelen. Het leek per slot een simpel karweitje. De gangen van Henry Courbois, de echtgenoot, moesten worden nagegaan. Lina verzocht mevrouw Courbois nog eens

langs te komen op de Noordergracht en een foto van haar man mee te brengen.

Het gesprek tussen de twee vrouwen verliep soepeler zonder Donkers erbij. Lina had enigszins te doen met mevrouw Courbois. Het was evident dat haar cliënt er tevergeefs alles aan deed om er zo presentabel mogelijk uit te zien. Ze ging gekleed in een smaakvolle japon van mohair, die haar zo slank mogelijk afkleedde. Haar kapsel was naar de laatste mode erg kort, wat haar ernstig mistond. Lina begreep niet waarom een vrouw met flaporen deze niet eenvoudig achter een langere coupe verborg. Het leek er zelfs op dat mevrouw Courbois de rimpels rond haar ogen en mondhoeken had laten straktrekken door een plastisch chirurg. Verder liep ze op pumps met hoge hakken, waarop haar zware, lompe lijf zich wankelend voortbewoog. Het zou Lina niet verbazen wanneer haar kersverse echtgenoot – ze waren amper twee jaar getrouwd – een opportunistische dandy was, die haar alleen had ingepalmd om het geld.

Na koffie te hebben ingeschonken en mevrouw Courbois met wat vriendelijke smalltalk zo goed mogelijk op haar gemak te hebben gesteld, legde Lina haar een aantal vragen voor.

‘Is Henry Courbois de volledige naam van uw echtgenoot?’

‘Ik meen van wel,’ antwoordde mevrouw Courbois met zachte stem.

‘Kijkt u er anders voor de zekerheid de trouwakte even op na.’

‘Dat zal ik vandaag nog doen.’

‘Naar ik begreep is de dagindeling van uw man enige tijd geleden gewijzigd, zonder dat hij daar naar uw gevoel een bevredigende verklaring voor gaf. Klopt dat?’

‘Jazeker.’

‘Goed. Heeft u enige concrete aanwijzing voor uw verdenking van overspel?’

‘Nee, maar ik kan geen andere verklaring bedenken.’

‘Misschien opvallend verminderde seksuele activiteit?’ probeerde Lina voorzichtig.

‘Tja, ik ben de vijftig al gepasseerd en Henry is vijfenviervertig, dus wat wil je,’ antwoordde mevrouw Courbois verlegen.

‘Excuus voor de intieme vraag. Zo uitgebreid mogelijke informatie vooraf kan het onderzoek vergemakkelijken en versnellen, zodoende. Nog iets. Heeft u er bezwaar tegen wanneer we uw mans doopceel lichten? Als ex-hoofdinspecteur van politie kan mijn compagnon gegevens boven water krijgen die voor anderen verborgen blijven.’

‘Nee hoor. Geen bezwaar.’

‘Mooi. Weet u kenteken, merk en kleur van Henry’s auto?’

‘Het is een zilverkleurige BMW. Het kenteken moet ik u schuldig blijven. Dat kan ik u vanavond of morgen natuurlijk verschaffen.’

‘Parkeert hij bij u in de straat?’

‘Inderdaad. Ik heb wel een garage, maar daar staat mijn eigen auto in.’

‘Prima. Nog een vraag. Is het u wellicht opgevallen dat Henry de laatste tijd meer geld spendeert dan u van hem gewend bent?’

‘Inderdaad, nu u het zegt. Als hij ergens blijft overnachten, doet hij dat steeds in dure hotels. Hij beweert dat het voor de uitstraling van Benetti noodzakelijk is dat hij z’n klanten in een zo chic mogelijke ambiance ontvangt.’

‘Komen de hotelrekeningen bij u binnen?’

‘Nee. Hij betaalt altijd contant, want hij houdt niet van pinnen, zegt hij.’

‘Hoe weet u dan dat hij veel geld uitgeeft?’

‘We hebben een gezamenlijke rekening. Elke maand ontvang ik de bij- en afschrijvingen. Het blijkt dat Henry de laatste tijd beduidend meer geld dan normaal opneemt.’

‘Gewoon via de geldautomaat?’

‘Inderdaad.’

‘Hm, dus cash pint hij wel. Als uw man ’s avonds opbelt om te zeggen dat hij niet thuiskomt, vertelt hij dan waar hij verblijft?’

‘Meestal noemt hij niet het hotel, maar wel de plaatsnaam.’

‘En dat is altijd binnen zijn werkgebied?’

‘Ja. Maar controleren kan ik dat natuurlijk niet.’

‘Wilt u in het vervolg alstublieft altijd naar de naam van het hotel informeren?’

‘Akkoord, doe ik.’

‘Kunt u mij nog iets meer vertellen over uw echtgenoot? Bijvoorbeeld, hoe heeft u hem leren kennen?’

‘Via een datingapp.’

‘Zo, lekker hedendaags. En waar heeft u hem de eerste keer ontmoet?’

‘In het casino. We houden beiden wel van een gokje.’

‘Goh, leuk. Was uw man eerder getrouwd?’

‘Ja, tweemaal.’

‘Kinderen?’

‘Hij heeft het er nooit over.’

‘Over z’n huwelijken of z’n kinderen?’

‘Beide. Als ik hem ernaar vraag, zegt hij dat het te veel pijnlijke herinneringen oproept.’

‘Heeft hij geld of bezittingen meegebracht in uw huwelijk?’

‘Nee. Hij vertelde me dat z’n eerste vrouw hem heeft kaalgeplukt.’

‘Oké. Wat was z’n laatste adres voordat hij bij u introk?’

‘Dat had hij niet. Hij zei dat hij sinds z’n scheiding in een pension woonde.’

‘Maar daar bent u nooit geweest?’

‘Dat wou hij niet. Hij beweerde dat het daar een treurig zootje was. Ik denk dat hij zich ervoor schaamde.’

‘Dus hij was blut en woonde in een pension. U heeft hem zo’n beetje gered. Laatste vraag. Hoe gedraagt hij zich tegenover u? Liefdevol, attent, geïnteresseerd?’

‘Best wel. Hij is erg gesloten, maar kan heel grappig en charmant zijn.’

‘Dank u wel, mevrouw Courbois. Als u mij de gevraagde informatie – gegevens op de trouwakte en het kenteken van z’n auto – bezorgt, kan ik aan de slag. Nog een allerlaatste vraag. Wat doet u als uw verdenking blijkt te kloppen?’

‘Dan schop ik hem de straat op.’

‘Goed zo,’ lachte Lina. ‘Laten we hopen dat het zover niet komt.’